

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

โบราณสถาน เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของประเทศ นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญยิ่ง เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความคิดปัญญาและความเจริญรุ่งเรืองของคนในสังคมและเป็นตัวแทนของเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต ดังกระแสพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันเนื่องในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินเปิดพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติเจ้าสามพระยา พระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2504 มีความว่า “โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และโบราณสถานทั้งหลายนั้น ล้วนเป็นของมีคุณค่าและจำเป็นแก่การศึกษาค้นคว้าในทางประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดี เป็นเครื่องแสดงความรู้เรื่องของชาติไทยที่มีมาแต่ในอดีตกาล สมควรจะสงวนรักษาให้คงทนถาวร เป็นสมบัติส่วนรวมของชาติไว้ตลอดกาล” (นิคม มูลิกะคามะ, 2538, หน้า 13)

โบราณสถาน นอกจากจะมีคุณค่าในแง่เป็นสมบัติของชาติแล้วยังมีคุณค่าอื่น ๆ ที่แฝงไว้อย่างน้อย 3 ประการคือ คุณค่าทางจิตใจ เนื่องจากโบราณสถานมีอนุสาวรีย์ กองอิฐ กองปูน หรือซากเจดีย์ ซากวัดหลายแห่งที่ปรากฏตรงหน้าสามารถทำให้เกิดจินตนาการภาพได้ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่โบราณสถานทำให้รำลึกถึงอดีต เหตุการณ์ กิจกรรมหรือบุคคลในอดีต คุณค่าทางประวัติศาสตร์ โบราณสถานมีอายุและผ่านเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน ดังนั้น โบราณสถานจึงเป็นเหมือนตำราเล่มใหญ่ที่จารึกข้อมูลจำนวนมาก ถ้าเราอ่านออก ก็จะเป็นความรู้กับเรา ที่จะทำให้เราเข้าใจตัวเอง เข้าใจวัฒนธรรมตัวเองดียิ่งขึ้น และคุณค่าทางศิลปะ โบราณสถานเป็นความงดงาม อลังการ เป็นสิ่งที่สร้างความภูมิใจให้กับผู้ครอบครองหรือผู้เป็นเจ้าของ ความสวยงามนี้เป็นแม่บทที่ให้คนรุ่นหลังสามารถจะนำมาสืบสานสร้างสรรค์ในเชิงศิลปะ (สมชาติ จึงศิริอารักษ์, 2539, หน้า 125-132)

ดังนั้น โบราณสถานจึงเปรียบเสมือนมรดกทางวัฒนธรรมของบรรพชนที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองทางอารยธรรมของประเทศชาตินับแต่อดีตกาล เป็นมรดกที่ส่งทอดจากคนรุ่นหนึ่ง ไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง และจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องรับผิดชอบช่วยกันดูแล อนุรักษ์ร่วมกัน โดย

ประชาชนในท้องถิ่นต้องตระหนักและเข้าใจความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของชาติและช่วยกันอนุรักษ์สิ่งที่มีคุณค่าที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ (พรชญา ผาสุขดี, 2546, หน้า 1) แนวคิดในการมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์โบราณสถานมีพัฒนาการมาอย่างยาวนานตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2535 ระบุว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดซ่อมแซมแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอน ต่อเติม ทำลาย เคลื่อนย้าย โบราณสถานหรือส่วนต่าง ๆ ของโบราณสถาน หรือขุดค้นสิ่งใด ๆ หรือปลูกสร้าง อาคารภายในบริเวณโบราณสถาน เว้นแต่จะกระทำตามคำสั่งของอธิบดี หรือได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี และถ้าหนังสืออนุญาตนั้นกำหนดเงื่อนไขไว้ประการใดก็ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นด้วย” นอกจากนี้หลักสูตรแกนกลางพุทธศักราช 2551 ได้บรรจุเนื้อหาดังกล่าวไว้ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในหมวด 1 มาตรา 7 ระบุว่า “ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม” (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2545)

การจัดการเรียนรู้โบราณสถานที่ดีและเกิดจิตสำนึก ในการที่จะอนุรักษ์โบราณสถานที่ดีได้นั้น ผู้เรียนควรได้เดินทางไปเรียนรู้จากสถานที่จริงเพราะนักเรียนจะได้รับประสบการณ์ตรงจากสถานที่นั้น ๆ เพื่อสร้างความชื่นชม และความตระหนักต่อคุณค่าของท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ปัญหาการไหลบ่าของหนึ่ง ที่สืบทอดกันมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน โบราณสถานจึงเป็นแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นที่วัฒนธรรมต่างชาติเข้าสู่สังคมไทยที่เป็นสังคมเปิด โบราณสถานนับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างอยู่ใกล้ชิดกับโรงเรียนมากที่สุด โบราณสถานจึงเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างเสริมวัฒนธรรม และปลูกฝังให้เยาวชนในวัยเรียนมีความรู้ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ แต่ในปัจจุบันโบราณสถานได้ถูกทำลายลงจากผู้ที่ไม่ขาดความรู้ ความเข้าใจ เนื่องมาจากการขาดที่ทำกิน ที่อยู่อาศัย การรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติ อย่างขาดวิจาร์ณญาณ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุหนึ่งของการทำลายแหล่งโบราณสถาน จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมความรู้ความเข้าใจประชากรในวัยเรียนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของโบราณสถานที่เป็นมรดกอันล้ำค่าที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษให้คงมีสืบต่อไป (วิชาญ คอนสุวรรณ, 2547, หน้า 5) และเพื่อความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นนักเรียนควรที่จะได้เรียนรู้จากการสอนของครูหรือศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ก่อนที่จะไปศึกษาจากสถานที่จริง แต่การนำนักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่นั้นอาจมีข้อขัดข้องหลายประการ อาทิ ต้องผ่านการพิจารณาของทุกฝ่ายอย่างรอบคอบ เพราะเป็นการสิ้นเปลือง

งบประมาณของทางโรงเรียนและของนักเรียนเองในการจ่ายเป็นค่าพาหนะ ค่าตอบแทนวิทยากร ค่าเข้าชม ค่าอาหาร ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และเวลา ดังนั้นการที่จะนำนักเรียนออกไปเรียนรู้นอกสถานที่จึงไม่สามารถที่จะทำได้บ่อยครั้ง รวมถึงการป้องกันอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้น โดยไม่คาดคิด โรงเรียนและคณะครูต้องรับผิดชอบสูงหากเกิดอุบัติเหตุระหว่างการเดินทาง ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้การไปทัศนศึกษานอกสถานที่ไม่สามารถที่จะเรียนรู้ได้ครบถ้วนภายในระยะเวลาวันเดียว เพราะการไปแหล่งเรียนรู้แต่ละแห่งต้องอาศัยระยะเวลาที่ค่อนข้างมากในการรับฟังการบรรยายของวิทยากรและการเดินชม ถ้าจะใช้เวลาในการศึกษาแหล่งเรียนรู้แต่ละแห่งด้วยเวลาอันจำกัดหรือช่วงเวลาสั้น ๆ ทำให้นักเรียนจะไม่ได้รับประโยชน์และความรู้ใด ๆ มากนัก นอกจากนี้การเดินทางไปศึกษานอกสถานที่จำเป็นต้องใช้เวลาเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (สาธิต ยันตรีสิงห์, 2550, หน้า 4)

วิธีการหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยไม่ต้องไปดูสถานที่จริงคือ การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยเนื่องจากสื่อจากคอมพิวเตอร์เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากกว่าสื่อชนิดอื่น เสมือนเช่นเดียวกับการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียนซึ่งเป็นการช่วยเสริมแรงให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งแต่ละบทเรียนจะมีตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว รวมทั้งเสียงประกอบทำให้ผู้เรียนสนุกไปกับการเรียน โดยไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ผู้เรียนสามารถรับรู้ได้ด้วยตนเองตามความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล ไม่ต้องเสียเวลาคอยผู้อื่น ทำให้ได้เรียนรู้ตามความสนใจ ตามสติปัญญาของตนซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านหรือทุกสถานที่ สามารถเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่นได้ เช่น บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ เนื่องจากเป็นสื่อชนิดใหม่ที่ได้รับคามนิยมมากในปัจจุบันเพราะเป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยคำแนะนำจากครูเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (กิดานันท์ มลิทอง, 2543, หน้า 243)

นอกจากนี้การเรียนการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุศรา เกศทอง (2546, หน้า 54) การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องพระพุทธศาสนา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพ 91.51/90.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 90/90 และมีนักเรียนจำนวนร้อยละ 88.89 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 สูงกว่าเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 หักยา เข้มเพชร (2548, หน้า 67) การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 82.65/80.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 พิเศษ จันเสนา (2549, หน้า 67) การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา

และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง จังหวัดมหาสารคาม พบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.44/84.70 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน และนักเรียนมีความคิดต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สาทิต ยันตรีสิงห์ (2550, หน้า 145) ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องการอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุในจังหวัดนครปฐม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางพระ พบว่า การเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.62/84.33 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในระดับมาก และนักเรียนมีพฤติกรรมด้านการอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

เขตการปกครองของเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร นับเป็นเขตหนึ่งที่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมมาอย่างยาวนาน และมีจุดเด่นทางด้านวัฒนธรรมที่ผสมผสานระหว่างคนไทย และคนไทยเชื้อสายจีนที่ได้รับการส่งเสริมจากการท่องเที่ยวให้เป็นถนนสายไชน่าทาวน์ (ถนนคนเดินเท้า) มีแหล่งโบราณสถานที่น่าสนใจและทรงคุณค่า เช่น วัดไตรมิตรวิทยารามวรวิหาร วัดสัมพันธวงศารามวรวิหาร วัดชัยชนะสงคราม ธนาคารไทยพาณิชย์ (แบงก์สยามกัมมาจล) ซึ่งถือเป็นธนาคารแห่งแรกของประเทศไทย โบสถ์แม่พระลูกประคำ (กาลหว่าร์) หรือโบสถ์คาทอลิกที่เก่าแก่ แหล่งค้าทองคำเยาวราช และร้านค้าที่เก่าแก่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 นอกจากนี้ยังมีศิลปกรรมจีนร่วมสมัย ได้แก่ ชุมประตุนิยมพระเกียรติ 6 รอบพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 (คู่มือการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานคร, 2550, หน้า 46-49) ซึ่งจากการเรียนรู้ดังกล่าว เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับเขตสัมพันธวงศ์ เนื่องจากเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ทำให้ผู้เรียนเกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และความผูกพันในท้องถิ่นตนเองสืบต่อไป

ผู้วิจัยจึงเห็นควรพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง โบราณสถานในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80 และ เพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตนเองผ่านคอมพิวเตอร์ช่วยสอน นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งเบาภาระหน้าที่การสอนของครูได้มาก ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เป็นรายบุคคลเพราะมีการทบทวนเนื้อหาบทเรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตลอดเวลา สามารถโต้ตอบกับบทเรียนได้ ซึ่งจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน และเกิดเป็นความตระหนักและรับผิดชอบในเรื่องการอนุรักษ์โบราณสถาน ได้ดียิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคุณภาพดีมากหรือไม่
2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 หรือไม่
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีคุณภาพระดับดีมาก
2. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และวิธีการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของงานวิจัย

1. เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนศึกษาค้นคว้า เรื่อง โบราณสถานในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 10 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน
กุหลาบวิทยา ตั้งกััดสำนักงานบริหารการศึกษาเอกชน สำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 150 คน

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองระหว่างเดือน มิถุนายน - กรกฎาคม พ.ศ. 2554

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และได้ยึดหลักการพัฒนาบทเรียน
คอมพิวเตอร์ช่วยสอนตามแนวคิดของ ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2546, หน้า 121-125) ตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาบทเรียน
2. วิเคราะห์เนื้อหา
3. การเขียนสคริปต์ดำเนินเรื่อง
4. การเตรียมข้อมูลสำหรับบัตรเรื่อง (storyboard)
5. สร้างบทเรียนโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
6. ทดสอบบทเรียน
7. การทำเอกสารประกอบบทเรียน
8. การจัดเตรียมบทเรียนสำหรับผู้ใ้
9. การจัดทำคู่มือการใช้บทเรียน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนซึ่งมี 2 วิธีคือ 1) วิธีสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย
สอน และ 2) วิธีการสอนแบบปกติ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพมหานคร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานงานวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความรู้ (post-test) สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของนักเรียนที่ศึกษาด้วยวิธีการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง สื่อการเรียนซึ่งผู้วิจัยศึกษาและสร้างขึ้นจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูปอื่น ๆ นำมาประยุกต์เข้าด้วยกัน ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โบราณสถาน หมายถึง อสังหาริมทรัพย์ที่เป็นแหล่งโบราณคดี อาคาร สถานที่ทางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่ใน เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ได้แก่ ธนาคารไทยพาณิชย์ (แยงศ์สยาม กัลปมาจล) โบสถ์กาลหว่าห์ วัดไตรมิตรวิทยารามวรวิหาร วัดสัมพันธวงศารามวรวิหาร

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของ โรงเรียนกุหลาบวิทยา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

คำนิยามปฏิบัติการ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความรู้หลังการเรียน (post test) เรื่อง โบราณสถานในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และวิธีการสอนแบบปกติ

ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง คุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง โบราณสถาน ในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้จากการทดสอบผลการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทดสอบขณะเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง โบราณสถานในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการเรียนรู้ เรื่อง
โบราณสถานในเขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้สื่อการเรียนการสอนที่เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน ทำให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
2. เป็นแนวทางในการออกแบบพัฒนา และสร้างนวัตกรรมเรื่องอื่น ๆ ต่อไป
3. ครู - อาจารย์ในโรงเรียนอื่นสามารถนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่องโบราณสถานได้